

Bầu trời đầy sao

■ SAO MAI PHẠM

Người đàn ông và người đàn bà hơi hẫ, hơi hụt đến chỗ hẹn hò. Không dễ để có lần gặp gỡ này. Không phải bởi tình cảm họ đang dành cho nhau không đầy hay chưa chín, mà bởi trăm ngàn thứ không thể nói.

Người đàn ông đến trước. Anh chọn một bàn ở góc trên gác hai của quán cà phê ven hồ, ngồi áp vào tường để có thể nhìn thấy người đàn bà của anh khi nàng đến.

Anh tin là dấu mới chỉ biết cô qua ảnh, anh sẽ nhận ra cô ngay lập tức. Anh biết mình sẽ nhận ra cô bằng trái tim của một người đàn ông đang khát khao hạnh phúc, chứ không phải nhận ra cô bằng ánh mắt của một gã đàn ông si tình.

Ly cà phê gọi rồi mà không thể uống vì tim cứ đập thình thịch. Tờ báo mua bên đường định để đọc trong

lúc đợi chờ mà không thể lọt nào vào đầu chữ nào. Đẹp tờ báo ra góc bàn, anh ngửa mặt lim dim mừng tượng ra khuôn mặt cô...

Đúng lúc ấy thì có tiếng chân người đi đến. Tiếng bước chân nhẹ lấm, thứ bước chân của người đàn bà đang yêu...

Anh thần thờ đứng lên nhìn cô, ngắm khuôn mặt mà anh đã thuộc đến từng vết tàn nhang với vài vết chân chim lò mờ nơi khóe mắt.

Mặt người phụ nữ trẻ hồng rục gương ngập lúng túng.

Là người trấn tĩnh trước, anh kéo cô ngồi một phía với mình.

Những bờ ngõ nhanh chóng qua đi. Cả hai đều có cảm giác họ thân thuộc gần gũi nhau lắm, dấu đây chỉ

là lần đầu gặp nhau

Trong góc của quán cà phê vắng, họ ngồi lặng lẽ bên nhau lâu lắm. Rồi, lấy hết can đảm, anh xoay mặt cô lại phía mình, khẽ khàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Người cô cứng đờ lại, run rẩy từng hồi. Môi cô khô khốc, lạnh ngắt, trái ngược với khuôn mặt cô như đang bốc hỏa, nóng bừng. Anh cứ tưởng cô sẽ nồng nhiệt lắm. Họ đã mòn mỏi chờ đợi lần gặp này tưởng như nếu gặp nhau là ngay lập tức cô sẽ buông mình để mặc cho anh nghiêng ngả...

Con cháy khát trong anh như thoát bị vùi trong nước lạnh. Anh phũ phàng gạt cô ra, đứng phắt dậy, gằn giọng nói trước khi bỏ đi:

- Em nói dối. Em không yêu tôi! Vậy sao em hẹn tôi ra đây để làm gì?

Cô bẽ bàng như hóa đá. Trong góc sâu của một quán cà phê vắng, chỉ có cái nhá nhem của ráng chiều im lặng nán lại cùng cô. Cô thấy mình tro trọi, bơ vơ đến tội nghiệp.

Anh như bị hút vào cái thế giới nội tâm của cô qua những dòng status mà cô cần mẫn viết hàng ngày. Có vẻ như chữ nghĩa là thứ duy nhất cô đang bám víu

vào để sống. Vốn ham đọc, anh hiểu giá trị của những con chữ. Bằng vào sự nhạy cảm của một người đàn ông từng trải, anh nhận thấy đằng sau những con chữ của cô là trái tim, là nhân cách, là bề sâu bề rộng của trí tuệ, là một trái tim lai láng tình yêu.

Sau một thời gian thường xuyên trò chuyện cùng nhau qua mạng, nhiều lần anh tỏ ra áy náy vì đã vô tâm thụ hưởng những thành quả lao động trí tuệ của cô một cách miễn phí. Anh nói như vậy thật bất công với cô vì anh biết, viết lách là một thứ lao động khổ sai đầy nhọc nhằn và rất đổi cô độc.

Sự chân thành của anh khiến cô rơi nước mắt.

Bấy lâu nay, chưa có ai nói với cô về điều ấy.

Nghĩa là chưa một ai trong số rất nhiều, rất nhiều những độc giả hàng ngày đọc những thành quả lao động của cô lại thấy được sự vất vả đến nghiệt ngã của một thú vui mà cô đang vắt kiệt sức mình vì nó.

Lần đầu tiên, cô thấy chữ nghĩa và con người cô được trân trọng và quý mến.

Trái tim tưởng như đã cần khô héo úa của cô run rẩy vì được nghe những bày tỏ ấm áp mà cô tin là cũng xuất phát từ một trái tim chân thành.

Và rồi từ chỗ cảm động, cô bắt gặp mình bắt đầu

ít nhiều có thiện cảm với anh từ lúc nào không hay.

Họ nói chuyện với nhau thường xuyên hơn. Trao đổi với nhau về bất cứ chuyện gì và họ tìm thấy ở nhau nhiều điểm tương đồng.

Anh nói, thời của anh không có cơ hội để tiếp cận với những thông tin về nhiều lĩnh vực như bây giờ nên việc đắm chìm tâm hồn mình trong dòng suối âm thanh với nhiều cung bậc của Richard Clayderman như được lạc vào một thế giới đầy mê hoặc, khác xa với cái thế giới đầy áp những lo toan vất vả.

Cô nói, cô cũng yêu nhạc Richard vì nó gần gũi và phù hợp với trình độ cảm thụ âm nhạc của cô. Bao đêm không ngủ, chỉ có những âm thanh réo rắt đến mê hoặc ở kề cận bên cô. Trong đêm, tiếng nhạc làm cô quên đi cái nóng nực ngọt ngào của mùa hè, cái tê tái của mùa đông để được thấy như mình được ôm ấp, vuốt ve, chiều chuộng.

Họ còn có chung một đam mê đọc sách có từ tuổi thơ nghèo khổ thiếu thốn. Qua câu chuyện của anh cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh một cậu học trò

nghèo tranh thủ đọc thâu đêm những quyển sách mượn được từ một đứa bạn cùng lớp.

Còn anh, anh như thấy trước mặt mình hình ảnh một cô bé gầy so vai, đang ngồi góc cầu thang nghiêng ngấu đọc đến mê mải đọc "Cây phong non trùn khăn đỏ", "Chiến tranh và Hoà bình", "Anna Karenina", "Ruồi trâu", "Một cuộc đời", "Sân ga chỉ có hai người", "Tiếng gọi nơi hoang dã"...

Và... chẳng ai ngờ rằng, mấy chục năm sau chính cái sở thích đọc sách ấy là nguyên cớ để họ tìm thấy nhau, hiểu nhau và trân trọng nhau.

Những lần nói chuyện khiến cô vui và lâng lâng hạnh phúc. Đó là thứ hạnh phúc rất khó cất nghĩa đủ đầy của một tâm hồn thiếu đời sống chia sẻ nay gặp được một tâm hồn đồng điệu, là sự thỏa mãn của một trái tim khát khao được yêu.

Rồi một hôm, anh nói lời yêu cô. Lúc đó cô đã khóc. Khóc không ngừng. Khóc vì hôn giận, vì sung sướng, vì đau đớn, vì nỗi cô đơn triền miên đã dày xéo con người cô, dày xéo trái tim cô đến tàn tạ, héo úa.

Như mọi lúa đôi khác, họ trao nhau những lời lẽ riêng tư ngọt ngào tình tứ. Chưa bao giờ chữ nghĩa lại mềm mại, dịu dàng đến thế. Những con chữ chờ nặng yêu thương, nên đôn thương nhớ và khao khát của cả hai tâm hồn vô cùng mỏng manh, yếu ớt, nhạy cảm.

Và rồi, anh không muốn dừng lại ở việc họ biết nhau qua ảnh nữa mặc dù anh biết người đàn bà của anh rất đẹp. Cô sở hữu một vẻ đẹp cổ điển đượm buồn. Anh luôn thấy những nét u ẩn trong đôi mắt rất đối xứng từ và dịu dàng của cô. Anh có cảm giác bên trong đôi mắt ấy còn những câu chuyện khác mà anh chưa được biết đến.

Rồi không kìm nén được nữa, anh gọi điện cho cô. Đó là lần đầu tiên họ nghe thấy tiếng nói của nhau!

Sau lần đầu tiên gặp nhau ở quán cà phê, anh có vẻ tức giận nhất định không cho cô có cơ hội giải bày.

Cho rằng tình cảm của mình không được đáp lại một cách tương xứng. Theo suy diễn của anh, cô vẫn nói với anh rằng cô luôn mong chờ khác ngoài cho lần gặp đầu tiên chỉ là dối trá và giả tạo. Anh thấy như mình bị lừa. Anh thấy như mình bị cô nhạo báng và biến thành một thằng hề.

Về phía cô, quá hăng hực vì thấy mình không đáng phải chịu những đối xử quyết liệt đến phủ phàng như vậy. Cô phờ phạc sau nhiều đêm không ngủ.

Cô biết anh trách và giận cô đã không đáp lại tình yêu của anh. Cô trào nước mắt thương anh và thương mình. Có nhiều điều về mình cô chưa kể cho anh hay. Cô không thể giải thích cho anh hiểu được là chính những sôi sục online lại tước đi của cô những biểu đạt cảm xúc thường tình trong đời thực. Cô đã quen với online. Cô thấy cô thuộc về thế giới khác. Trong thế giới thực, từ lâu rồi, tên cô không có trong danh sách những con người hạnh phúc!

Thực tế là, con người nông nản đầy áp nữ tính nơi cô chưa bao giờ có đối tượng để mà yêu thương triu mến. Cuộc sống của cô đóng khung trong những phép tắc và bốn phận. Cô sống giống như một cỗ máy vô tri.

Ngoài đời thực cô là một O-giê-ni Grăng-đê: "Lịch sử của nàng là lịch sử của một người đàn bà sống giữa cõi trần, mà không phải là người của cõi trần, có khả năng tuyệt vời để làm vợ và làm mẹ nhưng lại không

chồng, không con, không thân thích".

Đó là uẩn khúc của cô - một người đàn bà dịu dàng có học thức, một người đàn bà đầy áp nữ tính có khả năng tuyệt vời để làm vợ làm mẹ nhưng bị trời hành, chung sống với kiếp cô đơn và vô một mình.

... Cô trải qua những đêm trắng ngồi trước màn hình máy tính. Cô vẫn nhìn thấy đèn online của anh nhưng giờ đây bỗng chốc hóa cách xa vời vợi. Kỷ niệm của những lần online giữa hai người khiến cô thấy buốt nhói trong tim. Đau đớn quá. Thoắt đấy mà đã trở thành xa lạ. Thoắt đấy mà như biển trời cách biệt!

Cô không biết làm gì khác ngoài việc vui mình vào các con chữ trong thế giới của riêng mình. Cô không cho phép mình kể lể khóc than. Cô giữ cho riêng mình những đón đau. Nỗi buồn bã cô đơn của cô ngày càng đặc quánh lại.

Để nhẹ lòng, cô chọn cách viết cho anh những bức thư không gửi.

Cô kể cho anh nghe về cuộc hôn nhân đã qua của cô.

Người chồng hơn 10 tuổi của cô là một gã đàn ông gia trưởng ghen tuông đến bệnh hoạn vào ban ngày, thô thiển cục súc đến tàn bạo vào ban đêm. Có lẽ không ai có thể tin được là trên đời này vẫn có một người đàn ông không bao giờ hôn vợ kể cả lúc bình thường lẫn khi làm tình, kể cả giữa ánh sáng ban ngày lẫn khi màn đêm buông xuống.

Làm tình - với người đàn ông ấy, chỉ đơn thuần là hành động để giải tỏa những bức bối tình dục đầy bản năng mà người vợ có nghĩa vụ phải im lặng đáp ứng. Để thỏa mãn những dục tính cuồng loạn của mình, người đàn ông ấy sẵn sàng hành hạ, giày vò cô suốt đêm. Khắp người cô đầy những vết thâm tím. Tâm hồn cô rã rời từ ngày này qua năm khác. Và rồi, thứ dục tính thường tình trong cô dần bị giết chết. Nó khiến cô trở thành một con người khác. Vẫn khát khao, vẫn thèm muốn đấy, nhưng là sự thèm muốn, khát khao trong tưởng tượng, khi một mình. Không biết từ bao giờ cô sợ và không dám đối diện với hiện thực, sợ gần gũi đàn ông. Và anh cũng nằm trong số đó. Hình như anh đang nhầm lẫn giữa tình dục với tình yêu. Anh và cô giống như những vì sao trên bầu trời. Dù có lấp lánh, mời gọi đến mấy chúng cũng không bao giờ đến được bên nhau.